

Josip Horvat Bobo, dipl. ing. građ. (5. lipnja 1941.- 8. travnja 2016.)

U Delnicama je, u susret svom 75. rođendanu, sahranjen Josip Horvat, čovjek koji je svojih 13 plodnih godina bio djelatnik Hrvatske vodoprivrede, odnosno Hrvatskih voda. Posao u toj tvrtki je započeo 1993. na rukovodećoj poziciji direktora vodnogospodarskog odjela za primorsko-istarske slivove. Suvremenici i onodobni suradnici Horvata pamte kao rukovoditelja koji je poštovao radnika i njegov trud, koji je uklanjao prijepore i stvarao poveznice, tražio mišljenje struke i vjerovao u ekspertize.

Znajući zakone življenja, znajući mjesto i nezamjenjivu ulogu vode u životu, Horvat je vodi prilazio na sve načine: obilazeći sustave u Istarskoj, Primorsko-goranskoj i Ličko-senjskoj županiji, planirajući s ljudima gradnje i dogradnje, zaštitu i, konačno, promidžbu na sve načine. Njegovom je zaslugom tiskana i slikovnica ravnogorske Osnovne škole „Gorski potok Klok“, jer sve važne spoznaje počinju u djetinjstvu. Na svom će pak blogu „Delničke priče“, kao umirovljenik obraditi cijeli niz zapisa o goranskoj vodi, prevažnoj i nezaobilaznoj, tom izvoru i nepresušnoj potrebi života. Njena prošlost u Gorskom kotaru govori kako su većinom žene donosile vodu s izvora u posudama na leđima ili tzv. škafovima na glavi. Žene vodarice, tada mučenice. Tražeći izvore Gorani su se svojski namučili dok su vodi prespojili podzemne putove i napravili vodovode. Vremena su prošla, vodovodi zastarjeli. Josip Horvat je sa suradnicima u tvrtki te s lokalnom i područnom upravom i samoupravom isplanirao zamjenski sustav i njegova gradnja je još uvijek u tijeku. U taj prevažan goranski vodoopskrbni sustav krenulo se od ugradnje cijevi u temelje autoceste Rijeka-Zagreb kroz Gorski kotar. Posložena je, dakle, infrastruktura vodoopskrbnog sustava u gradnji, neophodnog u zamjeni za već dugo zastarjeli postojeći s mogućnošću da se i sušna primorska područja spoje na goranske izvore vode. Jer, voda je prevažna i nezaobilazna, ona je izvor života. Gorani su se namučili dok su joj spojili putove za svoju dobrobit, ali je još uvijek više uživaju drugi nego oni. Najveće količine vode iz goranskih jezera uzimaju

podignute HE, uzimaju, a ničim ne uzvraćaju. Model korištenja goranske šume je na istom tragu: država to ničim ne uzvraća, a to je bogatstvo kraja u kojem se uzima. Budući centar goranskog vodoopskrbnog sustava smješten je u Lokvama. Građen je zahvatima u sanaciju i dogradnju Križ potoka, te planiranjem ostalih objekata potrebnih sustavu.

Intenzitet gradnje lagano posustaje Horvatovim odlaskom s čelne funkcije u Hrvatskim vodama 2002., a nastavljačima gradnje često će, nakon Horvatovog umirovljenja 2006. godine, uzmanjkati suradnik njegova kova: čvrstih stavova, inzistentan i jak u svome znanju, u briljantnom komuniciranju i suradnji s ljudima koji znaju.

No, podsjetimo se sada i ostalih detalja iz života i rada Josipa Horvata. Gorani kažu: suzavičajnika s mnogo dobrih osobina, strasnog borca za uređenje prostora, gospodarenje vodama, političara izbrušenog kulturnoga stila, zanimljivog i rezolutnog sugovornika na brojne teme. I konačno, iskrenog domoljuba koji je '91. s nekolicinom odanih suradnika i prijatelja spriječio ratno razaranje Delnica i Gorskog kotara! Naime, nakon ustrajnih pregovora iz Delnica će bivša JNA otići na miran način i ostaviti im oružja i streljiva jačine jedne atomske bombe. Da su svojom nesmotrenom ponesenošću žrtvovali kraj i ljude budućnost im to ne bi oprostila. Ostavljenim su oružjem snabdjeli branitelje širom hrvatskih ratišta, sačuvali mir i umjesto pokojnici postali pobjednici. Priznanje će im, vjerujemo, dati goranska budućnost!

Josip Horvat Bobo rođen je 5. lipnja 1941., u obitelji učiteljice Anđele i agronoma Viktora Horvata. Vrijedan rad, bitka za kruh, gradnja zemlje, podizanje djece i usvajanje svijeta knjige – to su bile sastavnice obiteljskog života u kojem je rastao s još dvije sestre. Ime Bobo nadjenula mu je starija sestra u ranom djetinjstvu kao inačicu-zamjenu za braco, i ono će ga pratiti cijeli život. Kao završeni maturant delničke gimnazije upisat će fakultet; iz Zagreba u Delnice taj se diplomirani inženjer građevinarstva vraća 1967. Na prvim poslovima je u

građevinskoj tvrtki „Goran“ projektant i rukovoditelj, a budući da su Delnice tada industrijsko, administrativno, kulturno-obrazovno središte goranskoga kraja bilo je puno posla. Uz porast standarda stanovništva paralelno se javlja građevinski *boom* privatne stambene gradnje, a uslijedit će i obnova ili gradnja škola, vrtića, ambulanti, uličnog krvotoka. Iz „Gorana“ 1969. odlazi na rukovodeće mjesto u tadašnje Šumsko gospodarstvo, odnosno u Sekciju građevinaru (kasnije Građevna uprava). Njegov tim građevinaru strojevima će premrežiti šumske predjele izlazno-ulaznim pravcima i pomoći intenzitet koliko iskorištavanja toliko i obnove šuma. Brzorastući infrastrukturni rad, te briga o uređenju prostora Horvata "zove" na nove poslove, pa tako od '78. do '85. radi u općinskoj upravi na mjestu zaposlenika pa predsjednika Komiteta za urbanizam i prostorno planiranje tadašnje Skupštine općine Delnice, potom do '90. opet u GPŠG-u Delnice. U izborima '89./'90., zajedno s pok. Brankom Kezeleom, su kao članovi SDP-a izabrani na čelne funkcije u općini: Horvat za prvog čovjeka tadašnje izvršne vlasti, odnosno za predsjednika Izvršnog vijeća, a Kezele za predsjednika Skupštine općine Delnice. Njihov mandat, rekli smo već, bit će trajno upisan u povijesnu memoriju jer su otvorili vrata demokratskim promjenama u novonastaloj domovini Hrvatskoj i jer su, za razliku od većine suvremenika istoga ranga, ljudskošću i dogovorno pobijedili u sebi sebe i spasili svoj i domove svih svojih.

Puno se planiralo i stvaralo u Horvatovo vrijeme, no kao i uvijek, ostalo je dosta toga nerealiziranog. Ostali su, recimo, planovi uređenja središta Delnica, planinarskog izletišta Petehovac i... Kao i uvijek nakon pojedinaca s vizijom. Odlaskom u mirovinu nije prestala Horvatova društvena kao ni politička aktivnost. Kao gradski vijećnik SDP-a gorljivo zastupa planove za budućnost mladih u

Delnicama, za turizam i čisti okoliš. Bio je i ostao primjer mladima po svojim razmišljanjima i činjenjima. Bio je...

U podrumskoj drvnoj radionici obiteljske kuće Horvat od odlaska u mirovinu ne samo da krati vrijeme – on stvara. Uporabni predmeti, dijelovi namještaja, stolarija, pogotovo igračke za rastuće unuke – prave su kreacije s umjetničkim štihom. S vremenom sve rjeđe odlazi na sastanke, ali redovno dolazi na predstavljanja knjiga i druženja u Goransku kiparsku radionicu, u čijem je radu sudjelovao od samih početaka. Puno čitaju, i on i supruga su među najaktivnijim članovima delničke Narodne knjižnice i čitaonice. Svojevremeno je strasno igrao šah i pobjede ugrađivao u delnički šahovski krvotok. Za prijatelje je ostao otvoren i iskren sugovornik na mnoge teme. Sve do odlaska u bolnicu, prvi pa drugi put. U radionici je posložen radni materijal i alat... ali nema više ruku koje će ih pokrenuti. Josip Bobo Horvat; nema ga više. Nedostaje. Iza nas su godine i godine poznavanja, druženja, susretanja, suradnje, zajedničkih velikih i malih tajni, patnji, ljutnje i slutnji. U trenutku proletjeloga, a ipak tako vječnoga. Srušenoga ni u što, uvijenoga u oproštaj nad otvorenim grobom, upisanoga u novinski oglas o smrti uz fotografiju s nekog sretnijeg događanja.

Dragog smo Josipa Horvata, našeg Bobu, zajedno sa suprugom Terezijom, sinom Tiborom i kćerkom Bojanom ispratili na posljednje putovanje sa zahvalnošću i poštovanjem 14. travnja ove 2016. godine, u rijetko viđenom mnoštvu koje se došlo oprostiti od čovjeka s kojim je bilo časno i radosno surađivati.

Nada Glad